

Emlék egy régi nyárról

*Gurult a csámcsogás – húgom szaladt,
szájára zsír, kenyér tapadt.*

*Evett, de közben lepke lebben,
húgom kergeti egyre sebesebben.*

*S hogy felfelé tekint, az égre,
kinyílt húgom szelid szemekéjke.*

*Mint égszínkéék virág a szempár –
leszáll a lepke:
itt egy szebb virág vár.*

*Húgom büszkén tekintett szét, ki látja,
hogy szemeit egy lepke
virágnak találja?*

*Én láttam mindent. Intettem és a lepke
tovább repült a nyári végtelenbe.*

Dal

*Fájó lábú szellő szárnya
szárnyas szellő fájó lába
szellős szárnyak éjszakája
éjszakának szellő lába
elszalad elragad.*

*Futó napok fénye éget
égő fényű futó napnak
felbőszörű nyája béget
égő napok elmaradnak
egyedül egyedül.*

*Alvó bajnal fehér melle
duzzad-sorvad feketére
varjúcsőrök kalapálnak
karperecet a halálnak
feketén feketén.*

*Temetések feketéje
feketeség temetése
tűzet fűvók havat őrzők
tüzes havakat köszöntők
itt a tél fú a szél.*

Mihály napján

*Ősz-zöld színű fák alatt
rejtőzik, fel s alászalad
egy megriadt nyúlcsapat.
Lottyadt körte hull a földre
s az ökörnyálas levegőbe
rést üt az érett almaszag.
Hályogszemű homok lóhol
szüreti szekér után;
csurran a must, pezseg az újbor:
csíkot rajzol a szélesszájú
puttonyos nyakán.
Amott, a szőlősorban nő sikolt,
combjába csipett az őszi,
másodvirágú szerelem;
fölnéz, pirongva söpri a port
rubájáról, aztán újra
csörren a vödre, újra eleven.
Teli a kád, csattog a satuszeg,
ömlik a lé a kármentőbe,
s délben röppen a nóta.
A gulyásleves csípős gőze száll,
szüreti béke szítál,
csókot lebel a vonóra.*

Ma jött el Mihály.